

К. г. № 7/2000

БЪЛГАРСКА МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНА КАМАРА

171/25.06.2000 г.

ДО КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД
НА РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

СТ А Н О В И Щ Е

**НА МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНАТА КАМАРА,
ВЪВ ВРЪЗКА С КОНСТИТУЦИОННО ДЕЛО 7/2000 Г.**

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

В атакуваната разпоредба на чл. 72 от ЗАКОНА ЗА ИЗМЕНЕНИЕ И ДОПЪЛНЕНИЕ НА ЗАКОНА ЗА ЛЕКАРСТВЕНИТЕ СРЕДСТВА И АПТЕКИТЕ В ХУМАННАТА МЕДИЦИНА /ЗИДЗАСАХМ/, се казва, че "лицата по чл. 68 ал. 1 и чл. 69, ал. 1 и 3 могат да получават разрешение за откриване само на една аптека". Чл. 68, ал. 1 от същия закон гласи "право да получи разрешение за откриване на аптека има магистър-фармацевт". В предложението от Министерския съвет проект на този закон се казваше: "право да получи разрешение за откриване на аптека има магистър-фармацевт, регистриран като едноличен търговец, с предмет на дейност търговия на дребно с лекарства". Комисията по здравеопазването, младежта и спорта към Народното събрание отхвърли единодушно втората част на този текст, с презумцията да бъде разграничено правото за откриване на аптека от правото за извършване на стопанска дейност в аптека. Така се стигна до окончателния вариант приет от Народното събрание, в който негвусмислено даването на разрешение за откриване на аптека се обвързва с изискването получателят му да е лице с определена професионална характеристика и квалификация. Това лице ще бъде ръководителя на аптеката и задължително ще работи в нея. /чл. 68, ал. 8/ Очевидно носителят на разрешението за откриване на аптека е лице, индивидуализирано по професионален принцип, но Законът не изисква от него да има качеството на търговец по смисъла на Търговския закон и да извършва стопанската дейност в аптеката от свое име и за своя сметка. Нещо повече в чл. 74 ал. 1 т. 7 на ЗИДЗАСАХМ, в който са изброени документите изискващи се от Министерството на здравеопазването за издаване на разрешение е указано, че магистър-фармацевт, кандидат за откриване на аптека, представя "предис от съдебното решение и удостоверение за актуална съдебна регистрация, АКО Е РЕГИСТРИРАН ПО ТЪРГОВСКИЯ ЗАКОН", т.е. МАГИСТЪР-ФАРМАЦЕВТЪТ НЕ Е ДАТЪЖЕН ДА БЪДА ТЪРГОВСКИ СУБЕКТ. СЛЕДОВАТЕЛНО НЯМА ПРЕЧКА СТОПАНСКАТА ДЕЙНОСТ В АПТЕКАТА ДА СЕ ИЗВЪРШВА ОТ ФИРМА, РЕГИСТРИРАНА ПО ТЪРГОВСКИЯ ЗА-

КОН, КОЯТО ДА Е В ТРУДОВИ ПРАВООТНОШЕНИЯ С ПОСИТЕЛЯ НА РАЗРЕШЕНИЕТО. Общественият интерес е гарантиран с факта, че търговският субект не би могъл да стопанисва аптеката, ако носителят на разрешението прекрати правоотношенията си с него.

В този смисъл не е ясно защо в чл. 72 са обединени чл. 68, ал. 1, чл. 69 ал. 1 и чл. 69, ал. 3. В чл. 68 ал. 1 и чл. 69 ал. 3, действително става въпрос за лица, които законът определя, като потенциални носители на разрешението за откриване на аптека, ако отговарят на определените изисквания и е естествено на тях да се наложи ограничението да получат разрешение само за една аптека, защото те трябва да са неини ръководители и да работят задължително в нея. Нелогично е обаче в същата група да бъдат включени общините. Абсолютно ясно е, че разрешението за откриване на аптека, та била тя и общинска собственост, ще се издаде не на името на съответната община, а на името на съответното лице магистър-фармацевт или помощник-фармацевт. /хипотезата на чл. 70 ал. 3/

В подкрепа на горното са и разпоредбите на чл. 68 ал. 6, в която се изброяват изискванията, на които трябва да отговарят лицата, кандидати да получат разрешение да открият и ръководят аптека. Те трябва да са "дееспособни български граждани, да притежават висше фармацевтично образование, да не са лишени от правото си да упражняват професията си на магистър-фармацевт" и т.н., все качества, които могат да се вменят на личност, очевидно не на фирма или община. Следователно не би трябвало да се счита, че има законна пречка една община да извършва стопанска дейност в повече от една аптека, ако всички те се ръководят от различни магистър-фармацевти, получили разрешение по надежния за това ред.

Предполагаме, че включването на чл. 69 ал. 1, в разпоредбата на чл. 72 е една неумишлена грешка, която се надяваме да бъде поправена. На практика общината не е лице, на чието име МЗ може да даде разрешение за откриване на аптека, така че нелогично е да считаме, че тя може да бъде ограничавана да получи само едно от нещо, което не може да получи. Логично би било Законодателят в чл. 74 ал. 1 т. 7 да изрази ясно и докрай волята си за свободна стопанска инициатива при откриване на аптека, като укаже, че в случаите, когато магистър-фармацевтът не е регистриран като ЕТ следва към искането си да приложи копие от съдебната регистрация на търговския субект, който ще извършва стопанската дейност. Формулирането на изричен текст в този смисъл би внесло голяма яснота в материята и би предпазило от объркване на понятията.

НА ОСНОВАНИЕ КАЗАНОТО ДО ТУК, БЪЛГАРСКАТА МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНА КАМАРА, СЧИТА, ЧЕ ЧЛ. 72 ОТ ЗИДЗАСАХМ НЕ ПРОТИВОРЕЧИ НА КОНСТИТУЦИЯТА НА РЕ-

ПУБЛИКА БЪГАРИЯ. ТОЙ Е НЕПРАВИЛНО ФОРМУЛИРАН, ДОТОВАКОВА, ДОКОЛКОТО ОБЩИНИТЕ НЕ ОТКРИВАТ, А САМО МОГАТ ДА ИЗВЪРШВАТ СТОПАНСКА ДЕЙНОСТ В АПТЕКА, РАЗРЕШЕНИЕ ЗА КОЯТА Е ПОЛУЧИЛ МАГИСТЪР-ФАРМАЦЕВТ. В ТОЗИ СМИСЪЛ НЯМА ОГРАНИЧЕНИЯ ЗА БРОЯ НА АПТЕКИТЕ, ЧИЯТО СТОПАНСКА ДЕЙНОСТ ЩЕ БЪДЕ ПОДЧИНЕНА НА СЪОТВЕТНАТА ОБЩИНА. СТАНОВИЩЕТО МИ Е, ЧЕ ТЕКСТЪТ НА ЧЛ. 72 ПОДЛЕЖИ НА ЗАКОНОДАТЕЛНА ПОПРАВКА, А НЕ НА ОБЯВЯВАНЕ ЗА ПРОТИВОКОНСТИТУЦИОНЕН ОТ КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД.

С уважение

ПРЕДСЕДАТЕЛ НА БЪЛГАРСКА
МЕДИКО-ФАРМАЦЕВТИЧНА КАМАРА

Д-Р ВЪРТИГОРОВ

